

průžky, ktoré naznačovali, že auto ide rýchlo. Zástavku na cieľovej rovine držal drobný vtáčik. Pod obrázkom bol nápis: *Veselé Vianoce, Evan.*

„Krásne, Hana,“ poznamenala slečna Parkerová, ktorá práve prechádzala okolo. „Za to môžeš dostať pochvalu do ďalšieho polroka.“

Hana sa začervenala a Evan videl, že je akási nesvoja. Odjakživa bola tichšia než on a nikdy by sa sama nevychvaľovala svojím

umením, preto sa mu zdalo super, že iní ľudia ju ocenia.

„Nechám si to,“ povedal a vložil si kresbu do batoha. „A keď raz z teba bude uznávaná umelkyňa, dobre to predám,“ vtipkoval.

Hneď nato zazvonilo a celá trieda oslavovala. „Vianočné prázdniny!“ zakričal ktosi.

„Tichšie,“ zvýšila hlas slečna Parkerová, aby ju cez všetok ten hluk a škripot stoličiek bolo počuť. „Krásne Vianoce všetkým! A nezabudnite si kabáty a čiapky.“

„Veselé Vianoce, slečna Parkerová,“ zakričali deti zborovo a všetky naraz sa hnali k dverám.

Na ihrisku začali poletovať prvé snehové vločky. Všetci hľadeli na sivastú oblohu a drobné biele vločky padajúce na zem. Na chvíľu stúpili, akoby ich očarilo kúzlo snehu. „Fíha!“ skríkol Evan. „Presne včas. Na prázdniny!“